

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Rejonowego w W.: A. Z., A. W., A. K., M. M., asesora Sądu Rejonowego w W. A. C. oraz prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. J. K.

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na posiedzeniu w dniu 8 października 2024 r.

zażalenia radcy prawnego L. J.

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2024 r. sygn. akt I ZI 62/23 o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia zażalenia na zarządzenie przewodniczącego Wydziału I Izby Odpowiedzialności Zawodowej z dnia 21 września 2023 r. o odmowie przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Radca prawny L. J. w dniu 14 września 2023 r. wniósł do Sądu Najwyższego – Izby Odpowiedzialności Zawodowej wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziów Sądu Rejonowego w W.: A. Z., A. W., A. K., M. M., asesora Sądu Rejonowego w W. A. C. oraz prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. J. K..

Przewodniczący Wydziału I Izby Odpowiedzialności Zawodowej zarządzeniem z dnia 21 września 2023 r. odmówił przyjęcia tego wniosku. Zarządzenie to zostało doręczone radcy prawnemu L. J. w dniu 16 października 2023 r.

W dniu 28 lutego 2024 r. (data nadania w placówce pocztowej) radca prawny L. J. złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia na zarządzenie przewodniczącego Wydziału I Izby Odpowiedzialności Zawodowej o odmowie przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wraz z tym zażaleniem. Wniosek o przywrócenie terminu uzasadnił tym, że w dniu 17 października 2023 r. został on zatrzymany i tymczasowo aresztowany na okres trzech miesięcy, co uniemożliwiło mu złożenia zażalenia w terminie.

Postanowieniem z dnia 12 marca 2024 r. sygn. akt I ZI 62/23 Sąd Najwyższy odmówił przywrócenia terminu do wniesienia wskazanego zażalenia wobec uznania, że izolacja z powodu tymczasowego aresztowania nie stanowiła przeszkody uniemożliwiającej wniesienie zażalenia. Nadto zaś wnioskodawca nie wykazał, aby czynność polegająca na wniesieniu zażalenia (wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu), została przez niego dokonana w terminie 7 dni od daty ustania przeszkody uniemożliwiającej dokonanie tej czynności w ustawowym terminie, stosownie do regulacji zawartej w art. 126 § 1 k.p.k.

Zażalenie na to postanowienie wniósł wnioskodawca radca prawny L. J., zaskarżając je w całości. W uzasadnieniu zażalenia podniósł, że sędzia tworzący skład Sądu Najwyższego, który wydał zaskarżone postanowienie, „nie został zweryfikowany przy orzekaniu w tej sprawie zgodnie z art. 29 ust. 6 ustawy o Sądzie Najwyższym”, a także stwierdził, że podejrzewa tego sędziego o współpracę z organami bezpieczeństwa państwa PRL oraz o popełnienie czynu zabronionego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 126 § 1 k.p.k. jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana.

Sąd I instancji zasadnie uznał, że przebywanie w warunkach izolacji spowodowanej tymczasowym aresztowaniem nie uniemożliwia podejmowania czynności procesowych oraz – co się z tym wiąże – prowadzenia korespondencji z organami wymiaru sprawiedliwości. Szczegółowe kwestie związane z organizacją przyjmowania korespondencji od osób tymczasowo aresztowanych zostały uregulowane w przepisach § 13-17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2022 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania (Dz. U. poz. 2848). Tym samym skarżący nie wykazał, aby niedotrzymanie przez niego 7-dniowego terminu na wniesienie zażalenia (przewidzianego w art. 460 k.p.k.) nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Ponadto Sąd I instancji trafnie przyjął, że skarżący nie wykazał, aby wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia został przez niego wniesiony w terminie 7 dni od daty ustania przeszkody uniemożliwiającej jego wniesienie.

Z kolei argumentacja zawarta w uzasadnieniu zażalenia w żaden sposób nie nawiązuje do przesłanek instytucji przywrócenia terminu wskazanych w art. 126 § 1 k.p.k., koncentrując się wokół kwestii w części nie mających w niniejszej sprawie znaczenia prawnego, w części zawierających treści pomawiające czy wręcz obraźliwe. Dodatkowo trzeba wskazać, że badanie spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności nie może być dokonywane w postępowaniu dotyczącym kwestii przywrócenia terminu do wniesienia środka odwoławczego, co jasno wynika z treści art. 29 § 6 ustawy o Sądzie Najwyższym.

Konkludując, należy stwierdzić, że zażalenie wniesione przez radcę prawnego L. J. pozbawione jest merytorycznych podstaw, wobec czego należało postanowić jak wyżej.

[M. T.]

[ms]